

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 13. oktober 2013

Kirkedag: 20.s.e.Trin/B

Tekst: Matt 22,1-14

Salmer:

SK: 291 * Pottemagersangen * 175 * 475,1 * 731

LL: 291 * Pottemagersangen * 330 * 175 * 475,1 * 731

I denne uge har vi i konfirmandtimerne og Juniorklubben leget lidt med sådanne små modellerklumper som det illustrative element af GT-teksten om pottemageren.

Pottemageren, der sidder og former sit ler og bearbejder det indtil det er, som han gerne vil have det. Bliver det skævt eller mislykkes det, så fortsætter han ufortrødent med omhu og respekt for materialet. Han prøver ikke at lave noget, der ikke kan laves i ler. Måske var udgangspunktet noget andet end resultatet; men det væsentligste – og for mig vigtigste og bedste – er, at pottemageren smider ikke leret ud, sådan som det også kom frem i sangen om pottemageren. Måske æltes hele lerklumpen sammen igen, og der begyndes forfra; men det smides ikke ud.

For mig er det et af de bedste billeder i Bibelen af Gud. Et billede af Gud som en stor kunstner, som vi også sang det. Et billede af en kunstner, der med kærlighed og omsorg og omhyggelighed bearbejder sit materiale. Et kunstværk, også selv om det er brugskunst eller husgeråd, når det fremstilles af en pottemager, har også altid noget af kunstnerens selv. Kunstneren lægger sin egen opfattelse og forståelse af budskabet eller af brugen ned i tingen.

Alt dette er også med i Bibelens beretning om menneskets skabelse. Som pottemageren kan Gud blive ved og ved og ved med at forme sit ler, indtil Han synes, at nu er den der! Pottemageren er i gang og lægger noget af sig selv ind i sin figur. Som pottemageren kan Gud gøre med sit ler, hvad Han vil.

Billeder af Gud falder altid sammen. Rammen sprækker altid eller springer, således, at når vi tror, at nu har vi billedet af Gud, så går det ”i stykker”, således at vi må erkende, at det er ikke billedet, men **et** billede. Således også med pottemagerbilledet.

Det er rigtigt, at Gud kan gøre med sit ler, hvad Han vil. Og lige fra skabelsen har Han givet sin lerklump samme mulighed: at den kan gøre, hvad den vil. I forhold til Gud kan vi gøre, hvad vi vil. Og i bedste tegneseriestil kan lerklumpen hoppe ned fra drejeskiven og sige: ”Jeg skal nok selv forme mig!”

Det kender vi godt, ikke kun fra tegneserien, at lerklumpen kan selv/vil selv og på egne præmisser. Helt små børn lærer det meget hurtigt.

For mig er det linket mellem GT og Evangeliet i dag, og det link, der gør det muligt, at vi på en og samme tid kan have et billede af Gud både som en, der ikke smider ud, og som kongen, der smider manden uden bryllupsklæder ud fra festsalen – ud fra Himlen, ud i mørket udenfor, hvor der er gråd og tænderskæren.

Egentlig er det lidt mærkeligt med os og Gud. For de fleste af os er det sådan, at det ikke kunne falde os ind at møde op til fest uden den dresscode, værten har foreskrevet. Ellers bliver vi væk. Alt andet vil være uhørt, og i det bedre borgerskab blive

betragtet som en forargelse, og være en dis respekt af værten. Værten sætter dagsordenen og man må skik følge eller land fly. Men når det gælder Guds rige og Gud, så tror vi, at det er os, der sætter dagsordenen, og Gud, der må skik følge eller land fly.

Dagens evangelium fastholder tonen fra GT med pottemagerbilledet, at Gud kan gøre, hvad Han vil. Han kan også bestemme, at i Himlen gælder en dagsorden/dresscode. Og det er enten-eller.

Evangeliet fastholder – og igen en tråd tilbage til Bibelens begyndelse, at udenfor (udenfor Paradis) er der gråd og tænderskæren. En erkendelse, vi kan gøre os dagligt. Men lignelsens perspektiv er, at det gælder i evighed. Festen foregår indenfor – ikke både-og.

Lignelsens pointe er ikke at gøre rede for, hvad de rette bryllupsklæder består af. Lignelsen gør rede for, at der er et indenfor og et udenfor, og indenfor er vi kun på kongens præmisser og betingelser, og ikke på vore egne. Indenfor kan Han gøre, hvad han vil. Udenfor kan vi gøre, hvad vi vil, på vore betingelser og vort ansvar – men det er udenfor!

Kan vi ikke finde os i, at Gud kan gøre, hvad Han vil, må vi se os smidt ud – udenfor.

Og så er det da ”sjovt”/tankevækkende, at lige denne detalje ofte får lov at skygge over, at inden manden smides ud, er salen blevet fyldt med skæve, skårede, ituslåede og på anden vis mislykkede krukker/lerklumper.

Leret på Guds drejeskive smides ikke ud. Men den, der ikke bøjer sig for Guds vilje og pottemagerens ret til at gøre med leret, hvad Han vil, smides udenfor.

Gud gør, hvad Han vil – det er derfor vi kan gå herfra med Guds velsignelse og i Hans nåde ved Jesus Kristus, for det er det, Han vil os, og derfor gør Han det.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen